

Îmi amintesc cum se dădea în leagăn, cum s-a lăsat în vârful Pasarelei și s-a aplecat peste balustradă. Când am început să coborâm, a zis că-i place să audă cum curge gărla. „Îmi place să aud cum curge gărla“ sau „Îmi place să aud gărla“? Nu mai țin minte exact. E prea târziu ca să încerc să țin în frâu amintirile astea, m-am obișnuit cu lipsa mea de control. Mai mult, dacă nu vin ele peste mine, le aduc eu înapoi. Scormonesc de la momentul în care a apărut în bucătărie, în rochia Calvin Klein, cu ochii ca două găuri negre. Mă enervează că nu pot reconstitui punct cu punct, că n-am decât frânturi. Simina mă bruiază, dar reușesc să nu-i dau drumul. Că din cauza mea Bengo și-a dat seama că ne aruncam în tufe, cu asta mă bate la cap de când am plecat de la școală. De fapt, el nu ne-a văzut, dar a auzit-o pe Ari cum urla la noi din balcon. Îi spun că oricare dintre noi ar fi putut începe, a fost o întâmplare că ultima dată ideea a pornit de la mine. Mă contrazice, mai ales eu și Nico începem. „E ceva în neregulă cu voi și nici măcar nu-ți dai seama“, continuă înverșunată. „Nici o fată de vârsta noastră nu mai are asemenea apucături, nici măcar țărăncile de la blocul 19.“ Aș putea fi drăguță, doar suntem în aceeași barcă, dar mă scoate din sărite că are o miză atât de mică. „Nu înțeleg cum te mai interesează Bengo, când stabiliserăm ceva în legătură cu pantofii lui.“ Ideea că și

bunica detestă pantofii țuguiați îmi confirmă că parțial sunt sinceră, că n-o fac doar ca să-mi răzbun cumva eșecul. Simina se postează în fața mea și merge cu spatele. Mă privește cu ură. „Poate că încă n-ai aflat, dar nu toți bărbații au pantofi ca ai lui Johnny Depp.“ Mă bucur că găsesc imediat o replică: „N-am pretenția asta, dar, din fericire, nici ca ai lui Bengo n-or fi purtând toți“. Se gândește un pic și trage concluzia: „Dacă Johnny Depp ar veni la noi la bloc, pun pariu că nu te-ai arunca sub nasul lui în tufe“.

Mintea ei ar fi avut timp să se elibereze și de amintirea fetei babei la volan, și de scriitorul ăla genial. Cel târziu pe drumul spre casă, nevoia de mine trebuie să fi ieșit la suprafață. Dacă n-aș fi importantă pentru ea, nu m-ar fi dus în părculețul de lângă Dinicu, nu mi-ar fi spus că de acolo vede apusul și nici că-i place să audă gărla. Lucrurile astea nu se spun oricui. Putem avea o relație matură, putem vorbi lucruri serioase, pe care nu le vorbesc cu nimeni altcineva, îmi dau seama că asta e. Când o văd apărând la gardul verde, corpul meu o ia razna, parcă-l agită un mixer și eu nu pot face nimic. Când trece și de Dacia doamnei Timuș, intru de tot în panică. În câteva secunde o să fie în casă. Mai rămân puțin în balcon, să mă adun. Buzele ei se mișcă continuu și asta mă obosește. E încântată,

„gata, de acum s-a terminat cu problemele cu banii!”. S-a hotărât, de data asta chiar intră în rețeaua aia. I-a mai spus lui bunicu' și care e schema: unul din profesori ia bani de la părinți, îi împarte profesorilor și-și oprește un procent. Ar fi bine dacă s-ar mai opri din turuit, poate n-aș mai avea senzația că-mi scapă printre degete. Mă observă și își prinde ochii ca două ventuze de mine. Pufnește în răs, „ce față de picată din lună ai!”. Îl face și pe bunicu' să se uite la mine. Simt cum mă înroșesc. Tocmai ea, cu fața aia de drogată, s-a găsit să vorbească. I se dă prea mult nas, de asta se comportă așa. Când rămân singură, mă uit în oglindă să văd despre ce e vorba, să-mi dau seama dacă mai am vreo șansă în fața ei. Într-un fel are dreptate, mi se pare că am ceva siropos, de actriță de telenovelă. Mă maimuțăresc până găsesc o ipostază în care mă plac, cu buzele umede, întredeschise, și cu o moacă melancolico-gânditoare. Aș vrea să mă vadă în momentul ăsta. Să mă vadă cum mă văd eu. N-ar avea cum să nu i se pară că sunt frumoasă. Nu înțeleg de ce nu intră nici acum în cameră. Dar poate că nu-și dă seama ce are de făcut; poate ar trebui să mă duc să-i spun.

O r fi prietene, dar lentoarea Monei nu pare genul ei. Nici Bill n-ar lua-o pe femeia asta în echipa lui de killerițe, o să-i atrag atenția când prind un moment. Bunica o fi fost tolerantă, i-o fi arătat poate chiar un oarece interes, iar ea a interpretat că e mai mult. Și relația a continuat așa, cu Mona agitându-se în jurul bunicii și primind câte un semn că e băgată în seamă. Și acum, tot ea a venit aici. Dacă avea chef de ea, bunica o scotea în oraș. N-am de ce să mă îngrijorez, dar totuși îi distrage atenția de la mine, îi mănâncă din timpul nostru. Pare foarte inertă cum stă așa, cu picioarele perfect lipite. Înghite o bucată de trufă și-i aruncă bunicii o privire pătrunzătoare. „Îmbătrânim“, o anunță cu o față de fetiță pusă pe șotii. Aduce mereu trufe, pretinde că uită că mie și lui bunicu' nu ne plac. Bunica îi prinde privirea și surâd amândouă amuzate. Și Mona continuă în ritmul ei lent, „din cauza frumuseții, Catherine Deneuve era să se dea la fund, exact ca noi“. Netezește ciocolata cu lingurița fără să-și ridice privirea din farfurie. Iau un aer gânditor. „Oricum, Patapievici a fost dezamăgit că și-a făcut lifting.“ Bunica o descoase, e interesată de subiect. Iese la iveală că, de fapt, Patapievici nu pomenise numele franțuzoaicei. Spusese doar „o actriță pe care eu o admir foarte mult“, așa că bunica nu înțelege de ce Mona e atât de sigură că o avea în vedere pe Catherine

Deneuve. Acum, Mona vrea în cameră și o trage pe bunica după ea. Întotdeauna face așa. Stă puțin în bucătărie, de ochii noștri, apoi o ia pe bunica și dispar.

În sufragerie, bunicu' își coase niște pantaloni vechi și aruncă câte un ochi pe Animal Planet. Ca să-l asmut împotriva Monei, îi spun că iar s-au băgat în cameră. Nu mă ia în seamă, mă pune să-i bag ață în ac și își reia lucrul. Nu înțelege de ce buzunarele astea s-au descusut așa repede, nici o lună n-a trecut de când le-a cusut ultima dată. De la ele se aude Siouxsie: „This is the happy house/ we're happy here in the happy house/ we've come to play in the happy house and waste a day...“.

„E cineva acasă?“ întrebă Viorel, continuând să bată în ușa pe care tocmai a deschis-o. Bunicu' lasă lucrul și se ridică în picioare. „Intrați!“ îi spune fără chef. Viorel rămâne câteva secunde în prag și trece în revistă sufrageria cu un aer dezamăgit, apoi se trânteste în fotoliu. Presupune că fetele sunt în cameră. Îmi aruncă și mie gluma obișnuită, „mă, tu ți-ai făcut lecțiile?“, pornind cu un aer amenințător și terminând printr-o grimasă. Dar n-o să stea mult, o s-o scoată pe nevastă-sa din cameră și or să plece. Dacă n-ar fi încadrați de gene așa stufoase, poate că ochii lui albaștri ar fi mai puțin kitschoși. L-aș vedea în rolul lui Buck: „Well Ma'am, my name is Buck and I'm here to fuck“. „E foarte cald

la voi. Adu-mi un pahar cu apă, că bere știu că n-aveți.“ Bea apa și se așază mai comod, crăcănându-și mai mult picioarele. „Cu serviciul bănuiesc că n-ai mai mișcat nimic“, îl înhață pe bunicu'. „De fapt, un om care muncește nu stă să se uite la vulpile astea“, face cu dispreț spre televizor. Bunicu' îl corectează iritat: „Nu sunt vulpi, sunt suricate“. „Ce-or fi.“

Ari bagă capul pe ușă și vorbește șoptit. Tot face un drum cu gunoiul ei, să i-l dăm și pe al nostru. Ceva o face să rămână; dă drumul clantei și se aruncă în cameră. Îl salută în fugă pe Viorel, după care îi întoarce spatele și i se adresează cu un aer conspirativ lui bunicu': „A oprit o Salvare în fața blocului. Selim trebuie să fie. În afară de el, n-are cine“. Bunicu' îi evită privirea și își coboară ochii în pământ. „Selim e moșulețul ăla care dă ture pe alee?“ se bagă Viorel. „Da' e terminat rău băiatu'“, comentează singur mai departe. Nici Ari, nici bunicu' nu-l contrazic. În tot cazul, pe ăștia trecuți de șaptezeci i-ar duce pe o insulă și i-ar topi. Doamna Ari să nu-l înțeleagă greșit: „Pe cei ca dumneata bineînțeles că i-aș lăsa în pace, dar ce te faci cu ăia care nici să se pișe singuri nu mai sunt în stare“. Face o scurtă pauză, după care își continuă ideea: „Iar ăștia ca dumneata sunt păsări rare“, îi aruncă lui Ari o privire gravă.